

જે સૂત્રો આપ્ત શ્રીમુખે, ઝર્યા તે શુદ્ધ અમૃતમય;
પરમ આત્માર્થની કૂચી, શુદ્ધાત્મા જાણિયે જગલય.

વિચરવું હોય મોક્ષપથે, તો કરવાનું નથી કૈંયે;
ભટકવું હોય સંસારે, તો કરવાનું ઘણું બધું એ.

જવું હોય મોક્ષ-મારગ પર, તો સમજો વીતરાગી વાત;
સમજથી વિશ્વનો વિલય, મહાસિદ્ધાંત નિર્વિવાદ.

સમજ છે 'જ્ઞાન'ની માતા, પિતા છે "જ્ઞાની" આપ્તસ્વજન;
ધૂણું છે 'જ્ઞાન' "જ્ઞાની"-હૃદય, સમજીયે 'જ્ઞાન' મૂળ પરિણમ.

પ્રથમ આવે છે દર્શનમાં, પછી આવે છે વર્તનમાં;
સમજ શરૂઆત પ્રયોગે, ને પૂર્ણાંતે 'જ્ઞાન' કેવળમાં.

પરમ વિનયથી ખૂલે છે, સમજનાં દ્વાર આપોઆપ;
અહમ્ સંપૂર્ણ ઓગળતાં, શરૂ થાય આત્માનંદ અમાપ.

નથી જ્યાં કાયદા-બંધન, સ્વ-કાર્યે પૂર્ણ આરાધક;
પરમ સત્કામનાં ગ્રાહક, કદી ના થાય વિરાધક.

'છે આખું વિશ્વ સંગ્રહસ્થાન, નથી લઈ જાવું કંઈયે બહાર;
ટચૂકડાં આપ્તસૂત્ર ઘૂંટી, કર્યા ધારણ ત્યાં બેડા પાર.

જે ખેંચે ઊંધે રસ્તે એ, જગત-સાપેક્ષી વ્યવહારુ;
જે સ્ત્રીધે રસ્તે વળીને ગયાં, ત્યાં સ્વર્ગ જ પૂર્ણ સ્વધારુ.

જગત કંઈ સાચી 'વસ્તુ' નથી, ફક્ત 'વિકલ્પ' આત્માનો;
બધાં પાત્રો છે નાટ્યાત્મક, જો સંયોગ દેહ—આત્માનો.

અહોહો ! આપ્તસૂત્રોમાં, બધાંયે શાસ્ત્રનો મર્માર્ક;
મનન, વિચારી, વાગોળો, મહાવિજ્ઞાન સ્વ-સિદ્ધાર્થ.

